

Hem>Rättsliga åtgärder>Var och hur?>Vilket lands lag gäller?

Obs. Nyligen ändrades ursprungsversionen på [pl](#) av den här sidan. Våra översättare håller på att översätta den nya sidan till svenska. Översättningen till är dock redan färdig.

engelska

Swipe to change

Vilket lands lag gäller?

Polen

Anmärkning: Nedanstående svar GÄLLER INTE situationer som styrs av EU-rätt.

1 Rättskällor

1.1 Autonoma nationella regler

Lagen om internationell privaträtt av den 4 februari 2011 (*Polens författningssamling 2011/80*, punkt 432, i dess ändrade lydelse).

1.2 Multilaterala konventioner

Haagkonventionen av den 17 juli 1905 rörande civilprocessen.

Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 om lagkonflikter i fråga om formen för testamentariska förordnanden.

Haagkonventionen av den 5 oktober 1961 om myndigheters behörighet och tillämplig lag i fråga om åtgärder till skydd av underåriga.

Haagkonventionen av den 4 maj 1971 om tillämplig lag på trafikolyckor.

Haagkonventionen av den 2 oktober 1973 om tillämplig lag på underhållsskyldighet.

Konventionen om tillämplig lag för avtalsförpliktelser, öppnad för undertecknande i Rom den 19 juni 1980.

Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn.

1.3 Viktiga bilaterala konventioner

Polen har ingått ett antal bilaterala avtal om rättsliga transaktioner, där även lagvalsregler anges. Bilaterala avtal har ingåtts med både EU-medlemsstater och tredjeländer. EU-medlemsstaternas bindande instrument föreskriver lagvalsregler på flera områden. De har **företråde** framför bilaterala avtal som ingåtts mellan medlemsstaterna. Därför är i princip endast avtal med tredjeländer av praktisk relevans i detta sammanhang.

Polen har ingått sådana avtal med Vitryssland (den 26 oktober 1994), Ryssland (den 16 september 1996), Ukraina (den 24 maj 1993), Demokratiska folkrepubliken Korea (den 28 september 1986), Kuba (den 18 november 1982), Vietnam (den 22 mars 1993) och, genom en rad på varandra följande avtal (på grundval av avtalet med Jugoslavien av den 6 februari 1960), med Bosnien och Hercegovina, Montenegro och Serbien.

2 Tillämpning av lagvalsreglerna

2.1 Tillämpning av lagvalsreglerna ex officio

Ja, domstolarna tillämpar lagvalsregler på eget initiativ. De tillämpar även utländsk lag på eget initiativ när det anges i en lagvalsregel att den lagen gäller en viss fråga.

2.2 Renvoi (återförvisning och vidareförvisning)

Enligt artikel 5 i lagen om internationell privaträtt är endast omvänd återförvisning tillåten enligt polsk lagstiftning.

Punkt 1 gäller inte om tillämplig lag har fastställts

1) genom lagval,

2) när det gäller den rättsliga transaktionens form,

3) med avseende på avtalsförpliktelser, andra förpliktelser än avtalsförpliktelser eller ensidiga rättsliga transaktioner för vilka tillämplig lagstiftning fastställs i denna lag.

2.3 Ändring i anknytning

2.4 Undantag (ordre public och internationellt tvingande regler)

Undantag från tillämpning av den lag som anges i lagvalsreglerna för den berörda rättsliga förbindelsen anges i artiklarna 3 och 10 i lagen om internationell privaträtt.

Artikel 3.1: Om lagen kräver tillämpning av hemlandets lagar och det är omöjligt att fastställa vilken nationalitet den berörda personen har eller om personen inte är medborgare i något land eller innehållet i hemlandets lag inte kan fastställas, gäller lagen där personen har sin hemvist. Om personen inte har någon hemvist gäller lagen i det land där personen har sin stadigvarande vistelseort.

Artikel 10.1: Om det är omöjligt att fastställa de omständigheter som avgör om lagen är tillämplig gäller den lag som den rättsliga förbindelsen har närmast anknytning till. Polsk lag ska dessutom gälla om det inom en rimlig tidsperiod är omöjligt att fastställa innehållet i den tillämpliga utländska lagen.

I artikel 67 i lagen om internationell privaträtt fastställs dessutom att om inga tillämpliga lagar har fastställts enligt den lagen, i särskilda bestämmelser, internationella avtal som ratificerats eller är verkställbara i Polen eller enligt EU-rätt gäller **lagen i det land som den rättsliga förbindelsen har närmast anknytning till**.

2.5 Utredning om innehållet i utländsk rätt

Domstolen identifierar och tillämpar utländsk lag på eget initiativ – artikel 1143 i den polska civilprocesslagen.

3 Lagvalsregler

3.1 Avtalsförpliktelser och rättsakter

Relevanta lagvalsregler föreskrivs i lagen om internationell privaträtt:

Artikel 28.1: Tillämplig lag för avtalsförpliktelser ska fastställas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I) (EUT L 177, 4.7.2008, s. 6). Förordningens bestämmelser ska i tillämpliga fall gälla för avtalsförpliktelser som undantas från förordningens tillämpningsområde genom artikel 1.2 j i den förordning som avses i punkt 1.

Enligt artikel 29.1 i lagen om internationell privaträtt ska försäkringsavtal för vilka polsk lag föreskriver försäkringsförpliktelse regleras av polsk lag.

2. Om lagen i ett land som är medlem i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet föreskriver en försäkringsförpliktelse och kräver att den medlemsstatens lag ska tillämpas på försäkringsavtalet, ska den lagen gälla.

Artikel 30.1: Med undantag för de situationer som anges i den förordning som avses i artikel 28, får lagvalet i ett land som inte är medlem i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet med avseende på avtal som har nära anknytning till minst en medlemsstat inte innebära att konsumenterna berövas det skydd de har rätt till enligt den polska lag som införlivar följande direktiv:

1) Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 21.4.1993, s. 29), polsk specialutgåva, kapitel 15, volym 2, s. 288).

2) (Upphävt.)

3) Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12), polsk specialutgåva, kapitel 15, volym 4, s. 223).

4) Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG (EGT L 271, 9.10.2002, s. 16, polsk specialutgåva, kapitel 6, volym 4, s. 321).

5) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/48/EG av den 23 april 2008 om konsumentkreditavtal och om upphävande av rådets direktiv 87/102/EEG (EUT L 133, 22.5.2008, s. 66, i dess ändrade lydelse).

2. Om den lag som gäller för ett avtal som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/122/EG av den 14 januari 2009 om konsumentskydd inom vissa aspekter av avtal om tidsdelat boende, långfristiga semesterprodukter, återförsäljning och byte (EUT L 33, 3.2.2009, s. 10) är lagen i ett land som inte är medlem i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, får detta inte innebära att konsumenterna berövas det skydd de har rätt till enligt den polska lag som införlivar det direktivet,

1) om den berörda egendomen är belägen i en EU-medlemsstat, eller

2) i fråga om avtal som inte har direkt anknytning till en egendom, om en ekonomisk aktör bedriver yrkesmässig verksamhet i, eller på något sätt överför sin verksamhet till en EU-medlemsstat och avtalet omfattas av den verksamheten.

Artikel 31: En förpliktelse som härrör från en annan säkerhet än en växel eller en check ska regleras av lagen i det land där säkerheten verkställdes eller utfärdades.

Artikel 32.1: En förpliktelse som härrör från en ensidig rättslig transaktion ska regleras av den lag som väljs av den part som utför transaktionen. Om båda parterna i en sådan förpliktelse är identifierade ska lagen väljas, ändras eller upphävas enligt ett avtal mellan parterna.

2. Om inget direkt lagval görs ska en förpliktelse som härrör från en ensidig rättslig transaktion regleras av lagen i det land där den person som utför transaktionen har sin hemvist eller sitt säte. Om de faktiska omständigheterna visar att förpliktelsen har en närmare anknytning till lagen i ett annat land gäller lagen i det landet.

...

Enligt artikel 36 ska effekterna av en överlåtelse av en fordran på tredje parter avgöras av lagen i det land som är behörigt för den överlåtna fordran.

Artikel 37: Tillämplig lag för övertagande av skulder ska vara lagen i det land som är behörigt för den övertagna skulden.

Artikel 38: Effekterna av ändrade valutakurser på skuldbeloppet ska bedömas enligt den lag som är tillämplig på skulden.

3.2 Utomobligatoriska förpliktelser

Relevanta lagvalsregler föreskrivs i lagen om internationell privaträtt:

Artikel 33: Tillämplig lag för andra förpliktelser än förpliktelser till följd av rättsliga transaktioner ska fastställas genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser (Rom II) (EUT L 199, 31.7.2007, s. 40).

Artikel 34: Haagkonventionen av den 4 maj 1971 om tillämplig lag på trafikolyckor (Polens författningssamling 2003/63, punkt 585) ska avgöra tillämplig lag för skadeståndsansvar till följd av trafikolyckor.

Artikel 35: Skadeståndsansvar för åtgärder eller försummelser som begåtts av offentliga organ i ett visst land ska regleras av lagen i det landet.

3.3 Personalstatut

Lagvalsregler som gäller för fysiska personers status:

Fysiska personers rättskapacitet och rättshandlingsförmåga att ingå rättsliga transaktioner regleras av hemlandets lag (artikel 11.1).

2. Om en fysisk person utför en rättslig transaktion inom ramen för sin verksamhet behöver den fysiska personen endast ha rättshandlingsförmåga att utföra transaktionen enligt lagen i det land där verksamheten är baserad.

3. Punkt 1 utesluter inte tillämpning av den lag som reglerar transaktionen i fråga om den lagen innehåller särskilda krav på rättshandlingsförmåga att utföra transaktionen.

Följande anges i artikel 12: När ett avtal har ingåtts mellan personer som befinner sig i samma land, kan en fysisk person som har rättshandlingsförmåga enligt den lag som avses i artikel 11.1 åberopa bristande rättshandlingsförmåga endast om den andra avtalsparten när avtalet ingicks kände till eller borde ha känt till denna brist.

2. En fysisk person som utför en ensidig rättslig transaktion och som har rättshandlingsförmåga att göra detta enligt lagen i det land där transaktionen utförs kan åberopa bristande rättshandlingsförmåga enligt den lag som avses i artikel 11.1 endast om detta inte negativt kommer att påverka någon person som handlat med tillbörlig omsorg och förlitat sig på att den person som utför transaktionen hade rättshandlingsförmåga för transaktionen.

3. Om den fysiska personen agerar genom ett ombud ska tillämpligheten av punkterna 1 och 2 avgöras av de relevanta omständigheterna i fråga om ombudet.

4. Punkterna 1 och 2 ska inte vara tillämpliga på rättsliga transaktioner inom området familjerätt, förvaltarskap eller arvslagstiftning eller på bestämmelser om egendomar som är belägna i ett annat land än det land där den rättsliga transaktionen utfördes.

Enligt artikel 13.1 ska bestämmelserna om förlorad rättshandlingsförmåga regleras av lagen i det land som den person som förlorar sin rättsliga handlingsförmåga är medborgare i. Om en polsk domstol fattar beslut om att en utländsk medborgare ska förlora sin rättsliga handlingsförmåga gäller polsk lag.

Enligt artikel 14.1 ska hemlandets lag tillämpas på beslut om att en fysisk person antas vara avliden eller om dödförklaring. Om en polsk domstol fattar beslut om att en utländsk medborgare antas vara avliden eller utfärdar en dödförklaring gäller polsk lag.

Enligt artikel 16.1 regleras en fysisk persons rättigheter av hemlandets lag.

En fysisk person vars rättigheter hotas eller har kränkts kan söka skydd enligt lagen i det land där den händelse som orsakade hotet eller kränkningen inträffade eller enligt lagen i det land där effekterna av kränkningen uppstod.

Om en fysisk persons rättigheter har kränkts i massmedia regleras rätten att besvara eller korrigera kränkningen eller liknande skyddsåtgärder av lagen i det land där redaktören eller sändningsföretaget har sitt säte eller stadigvarande vistelseort.

3.4 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn, inklusive adoption

3.4.1 Fastställande av förhållandet mellan föräldrar och barn

Lagvalsregler för relationer mellan föräldrar och barn (lagen om internationell privaträtt):

Ett barns släktskap kan fastställas eller bestridas enligt barnets hemlands lag vid tidpunkten för födelsen (artikel 55.1 i lagen om internationell privaträtt). Om det enligt hemlandets lag vid tidpunkten för barnets födelse inte är möjligt att fastställa föräldraskap genom domstolsbeslut ska detta regleras av hemlandets lag vid den tidpunkt då barnets släktskap fastställdes. Erkännande av ett barns släktskap ska regleras av barnets hemlands lag vid tidpunkten för erkännandet. Om den lagen inte föreskriver erkännande av ett barns släktskap ska barnets hemlands lag vid tidpunkten för födelsen gälla, på villkor att den tillåter ett sådant erkännande. Erkännande av ett fosters släktskap ska regleras av moderns hemlands lag vid tidpunkten för erkännandet.

Enligt artikel 56.1 i lagen om internationell privaträtt **avgörs tillämplig lag för föräldraansvar och vårdnadsrätt** enligt Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn (EUT L 151, 11.6.2008, s. 39, Polens författningssamling 2010/172, punkt 1158).

Om barnets stadigvarande vistelseort ändras till ett land som inte är part i den konvention som avses i punkt 1 ska lagen i det landet avgöra villkoren för åtgärder som vidtas i det land där barnet tidigare hade sin stadigvarande vistelseort.

Haagkonventionen av den 19 oktober 1996 om behörighet, tillämplig lag, erkännande, verkställighet och samarbete i frågor om föräldraansvar och åtgärder till skydd för barn avgör tillämplig lag för **förmyndarskap** över barn (artikel 59 i lagen om internationell privaträtt).

Om barnets stadigvarande vistelseort ändras till ett land som inte är part i den konvention som avses i punkt 1 ska lagen i det landet avgöra villkoren för åtgärder som vidtas i det land där barnet tidigare hade sin stadigvarande vistelseort.

3.4.2 Adoption

Enligt artikel 57 i lagen om internationell privaträtt regleras adoption av lagen i den adopterande förälderns hemland.

Gemensam adoption av äkta makar regleras av deras gemensamma hemlands lag. Om makarna inte har ett gemensamt hemland gäller lagen i det land där båda makarna är bosatta. Om de inte är bosatta i samma land gäller lagen i det land där båda makarna har sin stadigvarande vistelseort. Om makarna inte har sin stadigvarande vistelseort i samma land gäller lagen i det land där makarna har närmast anknytning.

Såsom anges i artikel 58 i lagen om internationell privaträtt får en adoption inte genomföras utan samtycke enligt adoptivbarnets hemlands lag, samtycke från adoptivbarnets rättsliga ombud och den behöriga myndigheten samt eventuella begränsningar av ändrad vistelseort till ett annat land.

3.5 Äktenskap, ogifta/sammanboende par, partnerskap, äktenskapsskillnad, separation, underhållsskyldighet

3.5.1 Äktenskap

Förmåga att ingå äktenskap avgörs av lagen i varje parts hemland vid tidpunkten för äktenskapet (artikel 48 i lagen om internationell privaträtt).

Enligt artikel 49.1 ska formen för ingåendet av äktenskap regleras av det land där äktenskapet ingås. Om äktenskap ingås utanför Polen är det lagen i båda makarnas hemland eller lagen i det land där båda makarna är bosatta eller har sin stadigvarande vistelseort vid den tidpunkt då äktenskapet ingås som gäller.

Enligt artikel 50 i lagen om internationell privaträtt ska den lag som avses i artiklarna 48 och 49 gälla vid oförmåga att ingå äktenskap och om kraven för den form som äktenskapet ingås i inte är uppfyllda.

Makarnas personliga relationer och förmögenhetsförhållanden regleras av lagen i deras gemensamma hemland (artikel 51.1). Om makarna inte har ett gemensamt hemland gäller lagen i det land där båda makarna är bosatta. Om de inte är bosatta i samma land gäller lagen i det land där båda makarna har sin stadigvarande vistelseort. Om makarna inte har sin stadigvarande vistelseort i samma land gäller lagen i det land där makarna har närmast anknytning.

3.5.2 Ogifta/sammanboende par samt partnerskap

–

3.5.3 Äktenskapsskillnad och separation

Enligt artikel 54 i lagen om internationell privaträtt ska upplösning av äktenskap regleras av lagen i makarnas gemensamma hemland vid den tidpunkt då ansökan inlämnas. Om makarna inte har ett gemensamt hemland gäller lagen i det land där båda makarna är bosatta vid tidpunkten för ansökan. Om de inte är bosatta i samma land vid tidpunkten för ansökan gäller lagen i det land där båda makarna hade sin senaste stadigvarande vistelseort, på villkor att en av makarna fortfarande har sin stadigvarande vistelseort där. Om det inte är möjligt att fastställa tillämplig lag gäller polsk lag.

Dessa bestämmelser gäller även hemskillnad.

3.5.4 Underhållsskyldighet

Enligt artikel 63 ska tillämplig lag för underhåll avgöras av rådets förordning (EG) nr 4/2009 av den 18 december 2008 om domstols behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt samarbete i fråga om underhållsskyldighet (EUT L 7, 10.1.2009, s. 1).

3.6 Makars förmögenhetsförhållanden

Makarnas personliga relationer och förmögenhetsförhållanden regleras av lagen i deras gemensamma hemland (artikel 51.1). Om makarna inte har ett gemensamt hemland gäller lagen i det land där båda makarna är bosatta. Om de inte är bosatta i samma land gäller lagen i det land där båda makarna har sin stadigvarande vistelseort. Om makarna inte har sin stadigvarande vistelseort i samma land gäller lagen i det land där makarna har närmast anknytning.

Enligt artikel 52.1 i lagen om internationell privaträtt får makarna välja lagen i en av makarnas hemland eller lagen i det land där en av dem är bosatt eller har sin stadigvarande vistelseort som tillämplig lag på förmögenhetsförhållanden. Valet av lag kan även göras före äktenskapets ingående.

Äktenskapsförord regleras av den lag som valts av parterna enligt punkt 1. Om makarna inte uttryckligen har valt lag ska äktenskapsförord regleras av den lag som är tillämplig på makarnas personliga relationer och förmögenhetsförhållanden vid tidpunkten för ingåendet av äktenskapsförordet. När makarna väljer vilken lag som ska reglera deras förmögenhetsförhållanden eller äktenskapsförord är det tillräckligt att äktenskapsförordets form uppfyller kraven i den valda lagen eller enligt lagen i det valda landet.

3.7 Arv och testamente

Tillämplig lag för arv fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (EUT L 201, 27.7.2012, s. 107, i dess ändrade lydelse).

3.8 Sakrätt

Enligt artikel 41.1 i lagen om internationell privaträtt regleras ägarskap och andra egendomsrättigheter av lagen i det land där föremålet finns. Förvärv och förlust av egendom samt förvärv, förlust eller ändring i innehållet eller prioriteringsordningen för andra egendomsrättigheter regleras av lagen i det land där föremålet fanns när den händelse som gav upphov till de rättsliga effekter som avses ovan inträffade.

3.9 Insolvens

De lagvalsregler som avgör tillämplig lag för konkursförfaranden anges i konkurslagen av den 28 februari 2003 (konsoliderad text: Polens författningssamling, 2015, punkt 233):

Enligt artikel 460 i konkurslagen gäller polsk lag för konkurrensförfaranden som inleds i Polen om inget annat anges i detta kapitel.

Enligt artikel 461 i konkurslagen regleras arbetstagare som är anställda i en annan EU-medlemsstat eller i ett land som är medlem i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) och är part i EES-avtalet av den lag som är tillämplig på deras anställningsavtal.

Den lag som avgör om ett visst föremål utgör fast egendom är lagen på den plats där föremålet finns.

Överenskommelser om användning eller inköp av fast egendom som finns i en annan EU-medlemsstat eller i ett land som är medlem i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) och är part i EES-avtalet regleras av lagen i det land där den fasta egendomen finns.

Rättigheter till fast egendom som finns i en annan EU-medlemsstat eller i ett land som är medlem i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) och är part i EES-avtalet eller registrerade havsgående fartyg eller flygplan regleras av lagen i det land som för det relevanta registret.

En konkursförklaring åsidosätter inte rätten för fordringsägare eller tredje parter som har inteckningar i tillgångar eller andra egendomar som tillhör den part som gått i konkurs och som finns i en annan EU-medlemsstat eller i ett land som är medlem i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) och är part i EES-avtalet, inklusive eventuella organiserade delar av egendomen i fråga, särskilt rätten att disponera egendomen för att täcka skulder eller rätten att täcka skulder med vinst från egendomen samt pant- och hypoteksrättigheter, rätten att kräva att de personer som ansvarar för egendomen frigör den mot den auktoriserade partens vilja eller rätten att använda tillgången som förvaltare (artikel 462 i konkurslagen). Detta gäller personliga rättigheter och fordringar i fastighets- och hypotekslånsregister och andra offentliga register när användningen av sådana register ger upphov till sådana rättigheter.

Enligt artikel 463.1 i konkurslagen ska en reservation av ägarätten till säljaren i ett försäljningsavtal inte löpa ut vid en konkursförklaring från en inhemsk bank som är köparen av avtalsföremålet om detta, vid tidpunkten för konkursförklaringen, fanns i en annan EU-medlemsstat eller i ett land som är medlem i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) och är part i EES-avtalet.

En konkursförklaring från en inhemsk bank som förfogar över en tillgång får inte utgöra ett skäl till tillbakadragande från ett försäljningsavtal om avtalsföremålet överfördes före konkursförklaringen och föremålet fanns utomlands vid tidpunkten för konkursförklaringen.

Enligt artikel 464 regleras utövandet av rättigheter som för att skapas, finnas eller avyttras måste registreras, offentliggöras i räkenskaper eller deponeras i en central depå av lagen i det land där sådana register, räkenskaper eller depåer finns.

Utan att det påverkar artikel 464 regleras köprätten av den lag som gäller för avtalsförpliktelseerna i det avtal som gav upphov till rättigheten.

Utan att det påverkar artikel 464 är det den lag som reglerar avtalsförpliktelser för transaktioner som ingås på den reglerade marknaden som gäller för avtal som ingås inom ramen för transaktioner som utförs på den reglerade marknaden i den mening som avses i lagen om handel med finansiella instrument av den 29 juli 2005.

Kvittningsreglerna i artikel 467 i konkurslagen regleras av den lag som gäller för avtalsförpliktelseerna enligt kvittningsavtalet.

Enligt artikel 467.1 i konkurslagen åsidosätter en konkursförklaring inte fordringsägarens rätt att kvitta sin skuld mot den skuld som den part som går i konkurs har om detta är tillåtet enligt den lag som gäller för den skuld som innehas av den part som går i konkurs.

Verkställighet och giltighet av en rättslig transaktion som ingås efter en konkursförklaring och som består av avyttring av egendom, sjögående fartyg eller flygplan som måste registreras, eller avyttring av rättigheter som för att skapas, finnas eller avyttras måste registreras, offentliggöras i räkenskaper eller deponeras i en central depå, regleras av lagen i det land där sådana register, räkenskaper eller depåer finns.

Enligt artikel 469 i konkurslagen ska bestämmelser om avsaknad av juridisk giltighet och ogiltighet i fråga om en transaktion som har ingåtts till nackdel för fordringsägarna inte gälla om den lag som är tillämplig på transaktionen inte tillåter att rättsliga transaktioner som ingås till fordringsägarnas nackdel kan anses sakna juridisk giltighet.

Enligt artikel 470 i konkurslagen ska en konkursförklarings följder för rättsliga förfaranden som pågår i en domstol i en EU-medlemsstat eller i ett land som är medlem i Europeiska frihandelssammanslutningen (Efta) och är part i EES-avtalet bedömas enligt lagen i det land där de rättsliga förfarandena genomförs.

Senaste uppdatering: 12/04/2018

De nationella versionerna av sidan sköts av respektive kontaktpunkt. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Varken det europeiska rättsliga nätverket eller kommissionen påtar sig något som helst ansvar för information eller uppgifter som ingår eller åberopas i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.